

Kommissionen, og det er kun den Art af Vaad, som Udvalgets Flertal har tilladt sig at foreslaa. Man kan altsaa i saa Henseende ikke tage Fiskerikommissionens Udtalelser imod Vaadbrug i dens Selvhed til Indtægt, men maa se hen til, hvad Kommissionen udtalte angaaende de enkelte bestemte Vaadbrug. Der gives forøvrigt en Masse lignende Udtalelser fra Kommissionen angaaende disse Enkeltheder, men jeg skal for Dieblisset indskrænke mig til med den høitærede Formands Tilbælle blot endnu at oplæse et kort Stykke af den mest videnskabelige Autoritet, vi endnu have haat her i Landet i Fiskerspørgsmaalet. Jeg figter her til den vistnok mest agtede Schyolog Kroyer.

Formanden: Svis det er et kort Stykke, kan det ærede Medlem oplæse det; ellers vil det vistnok være tilstrækkeligt at henvise dertil.

Breinholt: Jeg maa bemærke, at det er i Fiskerikommissionens Protokol, som jeg ikke tror, at ærede Medlemmer have, at de paagjældende Udtalelser findes. Kroyer var Medlem af Fiskerikommissionen, der var nedsat i 1850, og Dr. Lütken har fremdraget den vedkommende Udtalelse. Den findes i Fiskerikommissionens Protokol Side 39, anden Spalte. Naaget Kroyer var en bestemt Modstander af Pulsvaad i Almindelighed, indrømmede han, „at han ikke kunde føre noget evident Bevis for dets absolute og almindelige Skadelighed ved Ingelens Dvelæggelse, og at Fiskenes Frugtbarhed er saa stor, at den i det Mindste for en stor Del kan erstatte det dem ad denne Bei tilføiede Tab.“ Jeg skal for ikke at spilbe det ærede Things Tid ikke citere flere Udtalelser, men skal blot anbefale Flertallets Endringsforslag under Nr. 2 paa det Allervarmeste til Thingsets Beløillie.

Judenrigsministeren (Skeel): Den ærede 8de Landsthingsmand for anden Kreds (Hasle) spurgte, om der ikke kunde gives bestemte Regler for, hvor vidt det danske Soterritorium gik. Derom indeholde Lovforslagets Motiver den tilstrækkelige Dplysning, at man ikke har set sig i Stand dertil, og jeg kan tilføie, at der ikke er nogen stor Tro paa, at det vil lykkes i en nærmere Fremtid at faae dette Spørgsmaal afgjort. Spørgsmaalet har været bragt paa Bane med en fremmed Magt, og man har søgt at faae det afgjort, og faae Grændserne angivne for det danske Soterritorium, men Forhandlingerne have ikke ført til noget Resultat. — I mine Udtalelser om de stillede Endringsforslag skal jeg i Dvrigt følge den Orden, hvori de er stillede af det ærede Udvalg. Den Strid, der angaar Spørgsmaalet om Tilladeligheden eller Stadeligheden af Slæbevaad tror jeg ikke, at jeg behøver videre at indlade mig paa. Det er erkjendt fra alle Sider, fra Kommissionens, fra Regjeringens, fra Udvalgets Flertal

— jeg skylder dog at bemærke, at et enkelt Medlem af Udvalget har fundet Anledning til at yttre, at han nærer Tvivl i saa Henseende — at Slæbevaadnet er et overmaade skadeligt Redskab, som man er enig om at forvise fra det danske Soterritorium. Det første Endringsforslag gaar kun ud paa den ringe Tilføielse, at der i § 5 indskrives „overalt paa dansk Soterritorium“. Regjeringen har ikke noget Væsentligt at indvende mod denne Tilføielse. Jeg anser den ganske vist for at være overflødig, al den Stund de første Ord i Lovens første Paragraph lyde saaledes: „Paa dansk Soterritorium“, saa at det derefter kunde anses for at være tilstrækkelig betegnet, hvad Lovens Omraade egentlig er. Jeg tror i Grunden ikke, at saadanne Gjentagelser bidrage til at gjøre Loven forstaaeligere og tydeligere, men nogen egentlig Indvending mod dette Forslag har jeg i dette Dieblis ikke og saa meget mindre magtpaaliggende forekommer det mig at være at begynde Afvilingen af Hensyn til Formen, som der ligger mange andre og større Spørgsmaal os imellem. — Det næste Spørgsmaal er jo allerede et af dem, som have en overordentlig stor Betydning. Det forekommer mig, at man allerede her er kommen ind paa en Forhandling af Sagen, saaledes som denne maatte føres, naar man var kommen til Spørgsmaalet i § 39. Man er paa Grund af det Fællesskab, der er imellem disse to Forslag, skjøndt Forfællighederne ere klare, kommen til at stille det saaledes, som om man behandlede begge Spørgsmaal paa een Gang. Jeg skal forsøge at se Sagen saaledes, at jeg kun tager Hensyn til, hvad der foreligger, nemlig hvor vidt det skal være tilladt at bruge Puls- og Bøtvaad paa de danske Kyster indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land. I saa Henseende skal jeg bemærke, at jeg tror, at den Fordel, der, ved at give en saadan Tilladelse, kan opnaas for dem, der drive det større Fiskeri, drive det i stor Udstrækning indenfor den Afstand, som Loven omhandler, ikke kan svare til den overordentlige Skade, der derved foraarsages for de andre Fiskere, der bruge Fiskeri af mindre Omfang, og som drive det med mindre bekvemmelige Redskaber. Jeg tror ogsaa, at de Fiskere, der bruge de større Redskaber, Pulsvaad og deslige, vanskeligt ville kunne bruge dem paa vore Kyster indenfor den Afstand, som er betegnet. Det staaer i Forbindelse med de tre bekjendte Regler paa vore Kyster, der jo optage de 300 Favne, som her ere angivne. Det er mellem disse tre Regler, at det lille Fiskeri finder Sted eller i alt Fald Fiskeri, der ikke drives med de største Redskaber, der bruges ved det store Fiskeri, men derimod dels med Redgarn og dels med Krogsæt, og det vil i høieste Grad bekvæmliggjøre det mindre Fiskeri, hvis Pulsvaadsfiskeriet, der nu kun drives paa dybere Vand, blev flyttet ind paa disse Steder. Iøvrigt er det jo muligt, skjøndt jeg ikke tror, det vil ske, at det større Fiskeri vil kunne